

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zdeňky Jungvirtové a soudců Mgr. Jany Barcalové a Mgr. Tomáše Hodného ve věci

žalobce: **N. V. N.**, narozený dne „X“
státní občanství Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**, IČO 00007064
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-175269-3/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-44300-44/ZM-2019, kterým byla podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ČR“) a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty, a dále se domáhá vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

2. Dne 2. 7. 2019 podal žalobce na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky – zaměstnaneckou kartu. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 9. 2019, č. j. OAM-44300-9/ZM-2019 žádost zamítl a rozhodl, že zaměstnanecká karta se žalobci podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydává, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu ČR.
3. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že z obsahu žádosti žalobce vyplývá, že usiluje o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť hodlá být zaměstnán u zaměstnavatele Perso-MB s.r.o. a současně požádal o vydání zaměstnanecké karty pro zaměstnávání na volném pracovním místě uvedeném v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty. U uvedeného zaměstnavatele by pracoval 37,5 hodin týdně jako montážní dělník výrobků za měsíční mzdu 13 350 Kč. Ministerstvo vnitra v rámci své činnosti zpracovalo materiál nazvaný „K imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik“, který je veden v režimu utajení (stupeň „VYHRAZENÉ“) v souladu se zákonem č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně utajovaných informací“). Obsahem materiálu je shrnutí situace a zhodnocení rizik, které sebou nese migrace z Vietnamu, včetně migrace, jejímž účelem je výkon zaměstnání na území ČR. Správní orgán I. stupně tento materiál vede pod č. j. V211-36/2017-OAM, který byl sestaven na základě informací částečně veřejně dostupných, informací známých z jeho úřední činnosti a z úřední činnosti Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji, Ministerstva zahraničních věcí a dalších orgánů a bezpečnostních složek. Zdrojem pro zpracování tohoto materiálu byla informace poskytnutá Národní centrálou proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „NCOZ“), kterou správní orgán I. stupně vede pod č. j. V211-21/2017-OAM. Správní orgán I. stupně obdržel ještě další informace NCOZ v režimu utajení (stupeň „DŮVĚRNÉ“) a tyto informace vede pod č. j. D153/2019-OAM a D154/2019-OAM. Žalobce požádal o vydání zaměstnanecké karty, tedy o pobytové oprávnění za účelem výkonu závislé práce na území, přičemž z pracovní smlouvy vyplývá, že má vykonávat nekvalifikovanou práci za mzdu, která se pohybuje na hranici základní sazby měsíční minimální mzdy. Spadá proto do okruhu osob, které představují rizika, popsána ve výše uvedených utajovaných informacích a mimo to, žalobce k této skupině osob přiřazuje i další okolnosti jeho případu, které s ohledem na obsah utajovaných informací nemohl správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí rozvést. Z důvodu zajištění bezpečí a ochrany práv obyvatelům ČR, nemohou být ignorována rizika migrace osob ze zahraničí, která by přinášela rizika nejen obyvatelům ČR, ale i migrujícím cizincům. ČR je vázána závazky, které vyplývají z mezinárodního práva, a nemůže připustit např., aby na jejím území byla vykonávána práce lidsky nedůstojným způsobem nebo k ní byl někdo nucen. Existují-li taková rizika a moc výkonná o nich ví, musí přijmout účinná opatření k jejich eliminaci (zabránění nárůstu kriminality,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

vykořisťování

a výkonu práce či pobytu cizinců na území za lidsky nedůstojných podmínek). Jsou-li tato rizika spojena s přílivem levné pracovní síly z Vietnamu, pak je legitimní očekávat, že moc výkonná příliv takové pracovní síly omezí. Spadá-li žalobce do okruhu osob, jejichž pobyt na území nese rizika, popsána ve výše uvedených utajovaných informacích, pak jeho pobyt na území ČR není žádoucí a zaměstnanecká karta by mu neměla být vydána. Správní orgán I. stupně rovněž zmínil skutečnost, že utajovaná informace nazvaná „K imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik“ byla podkladem pro rozhodnutí Vlády ČR vydané dne 18. 7. 2018 pod č. j. V202/2018 (č. 474) o pozastavení přijímání žádostí o některá pobytová oprávnění (včetně zaměstnaneckých karet) u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Správní orgán I. stupně s ohledem na obsah uvedených utajovaných informací ve spojení s uvedeným usnesením vlády dospěl k závěru, že pobyt žalobce na území za účelem výkonu zaměstnání na pracovní pozici uvedené v jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty, není v zájmu ČR, co je důvodem pro nevydání zaměstnanecké karty.

4. Správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Zástupce žalobce se s těmito podklady seznámil a písemně se vyjádřil. Uvedl, že státní příslušnost žalobce a podání žádosti u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji nemůže být důvodem, proč není pobyt žalobce na území ČR v jejím zájmu. Důvodem pro zamítnutí jeho žádosti nemůže být ani využití práva na právní pomoc a na soudní ochranu podle Listiny základních práva a svobod (dále jen „Listina“) a nemůže být sankcionován ani za využití možnosti nechat se zastupovat v řízení advokátem uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku. Další námitkou žalobce byla nedostatečná identifikace utajovaných informací, které byly podkladem rozhodnutí. Správní orgán I. stupně neshledal námitky žalobce oprávněnými, a to včetně námitky k utajovaným informacím, které byly identifikovány v souladu s požadavky zákona o ochraně utajovaných informací a vyhlášky č. 529/2005 Sb., a to číslem jednacím i původcem utajované informace, jakož i stupněm utajení. Podle názoru správního orgánu

I. stupně jsou poskytnuté utajované informace ve svém souhrnu natolik konkrétní, že žalobce na základě nich může být zařazen do skupiny osob, kterých se skutečnosti uvedené v nich týkají a jež jsou důvodem, proč není jeho pobyt na území v zájmu ČR. Usnesení vlády ČR č. 474 ze dne 18. 7. 2018 nelze považovat za protiústavní a nezákonné. Toto usnesení není nástrojem, kterým by vláda ČR mohla bez zákonného zmocnění regulovat počet přijímaných žádostí o pobytová oprávnění, vyjadřuje však zájem ČR, aby na jejím území nepobývali cizinci, v jejichž případě existují rizika popsána v utajované informaci, která byla podkladem pro vydání tohoto usnesení. Pokud jde o další námitku žalobce o povinnosti uvést v rozhodnutí, jakého konkrétního zájmu ČR by se pobyt žalobce mohl dotknout, správní orgán I. stupně tyto důvody v odůvodnění popsal a soubor utajovaných informací, na základě kterých rozhodl, je kompletní, neexistuje žádný podklad, který by mohl být do spisu doplněn.

5. Podáním ze dne 16. 9. 2019 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 9. 2019, č. j. OAM-44300-9/ZM-2019, ve kterém zejména namítal, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady obsahujícími utajované informace v podobě, která nezmaří účel jejich utajení. Správní orgán I. stupně nedostál své povinnosti, alespoň v obecné rovině sdělit žalobci skutečnosti, které vyplývají z utajovaných informací. Závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce by mohl být

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

ohrožen výkonem práce lidsky nedůstojným způsobem nebo tím, že bude k takové práci nucen a představuje riziko nárůstu kriminality a vykořisťování, považoval za nepodložený a nezákonný. Zaměstnavatel žalobce není považován za nespolehlivého ve smyslu § 178f zákona o pobytu cizinců a žalobce jako zaměstnaný cizinec má dostatek zákonných prostředků k ochraně svých zájmů a nepotřebuje, aby byl preventivně chráněn zamítnutím jeho žádosti. Pokud jde o utajované informace, bylo povinností správního orgánu I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvést přezkoumatelným způsobem takové skutečnosti, ze kterých bude zřejmé, že informace je označena za utajovanou v souladu se zákonem. Žalobce vyslovil pochybnost, zda utajované informace mají skutečně tento charakter, když součástí utajovaných informací jsou např. statistické údaje, o nichž byla již veřejnost informována nebo jsou veřejně dostupné. Pokud správní orgán I. stupně připustil, že utajované informace by se mohly týkat i cizinců jiné státní příslušnosti, ale fakticky se uplatňují pouze na státní příslušníky Vietnamu, jedná se o diskriminaci. Správní orgán I. stupně vycházel z informace poskytnuté NCOZ, aniž ověřil její věrohodnost a použitelnost a navíc nepostupoval na základě individuálních okolností konkrétního případu, ale na základě obecné typové charakteristiky, stanovené utajovanými podklady. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

6. Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-149329-4/SO-2019 bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 9. 2019, č. j. č. j. OAM-44300-9/ZM-2019 zrušeno a věc byla tomuto orgánu vrácen k novému projednání. Žalovaný shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Neztotožnil se s názorem správního orgánu I. stupně, že skutečnost, že pobyt žalobce není v zájmu ČR, vyplývá přímo z usnesení vlády ČR č. 474, neboť podkladem pro vypracování tohoto materiálu byly utajované informace, které obsahují pouze obecné informace ohledně bezpečnostních rizik, vztahujících se k imigraci do ČR z Vietnamu, a tudíž na neurčitý počet adresátů a nelze z nich proto dovodit konkrétního cizince, anebo alespoň kategorii cizinců, na které by je bylo možno bez důvodných pochybností vztáhnout. Ani ostatní utajované informace neobsahovaly jiná zjištění, než obecná. Zájem na zavedení určitého typu regulace jako důvodu pro zamítnutí podané žádosti o vydání zaměstnanecké karty s ohledem na hrozbu, že by účastník řízení byl zaměstnáván za lidsky nedůstojných podmínek, nucen k výkonu práce, podílel se na kriminalitě či jiné zákonu odporující činnosti, je nutné posuzovat ve vztahu k němu a nelze jej dovozovat pouze z obecných bezpečnostních rizik vztahujících se k imigraci do ČR z Vietnamu. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázce přezkoumávání věrohodnosti utajovaných informací a uvedl, že jsou dvě možnosti, kdy bude utajovaná informace dostatečným a spolehlivým podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Buď bude informace dostatečně podrobná a podložená konkrétními důkazy a skutkovými okolnostmi, anebo správní orgán I. stupně provede výslech účastníka řízení, který by mohl objasnit míru věrohodnosti utajované informace.
7. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-44300-31/ZM-2019, (opětovně) zamítl žádost žalobce a rozhodl, že se mu zaměstnanecká karta nevydá, neboť jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Oproti svému prvnímu rozhodnutí učinil podkladem pro vydání rozhodnutí utajovanou informací, jejímž původcem je NCOZ, která je vedena pod č. D-181/2019-OAM, a která v souhrnu s dalšími v rozhodnutí uvedenými staršími utajovanými informacemi vedla k prakticky stejné právní kvalifikaci žalobcovy žádosti, přičemž opětovně zdůraznil, že jeho postoj k občanům

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

Vietnamu

není

diskriminační

a obecně vychází z teze, že cizinci nemají žádné ústavně zaručené právo na vstup a pobyt na území České republiky. Zájem ČR mohou vyslovit především vrcholné orgány státní moci

a v tomto ohledu neexistuje povolanější orgán, než vláda ČR, která se vyjádřila v usnesení

č. 474, že není v zájmu ČR, aby občané Vietnamské socialistické republiky na území ČR i nadále přicházeli a pobývali na základě některých pobytových oprávnění, včetně zaměstnanecké karty. Vláda uložila ministru zahraničních věcí nepřijímat některé typy dlouhodobých pobytových oprávnění u Zastupitelského úřadu ČR v Hanoji. Důvod je zmíněn v bodu I. usnesení a přesně vyplývá z obsahu III. části materiálu a rizik v něm popsanych. K námitkám žalobce správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce se mylně domnívá, že správní orgán I. stupně se dopouští jakéhosi automatizovaného rozhodování na základě profilování, které jednak provedl sám a jednak NCOZ. Rovněž odmítl, že by jeho postup byl diskriminační. Žalobce je cizinec a žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje. Pokud vláda rozhodne, že cizinci, pocházející z určitého státu, nebudou moci žádat, nebo nebudou moci být se svojí žádostí o zaměstnaneckou kartu pro výkon nekvalifikované nebo nízkokvalifikované práce úspěšní, nejde o diskriminaci. K námitce žalobce vůči utajovaným informacím správní orgán

I. stupně uvedl, že z žádného právního předpisu nevyplývá, že by se měl v rozhodnutí zabývat tím, zda informace je utajena v souladu se zákonem o utajovaných informacích. Správní orgán I. stupně nemůže přehodnocovat, zda utajovaná informace je skutečně způsobilá být utajovanou informací a odůvodňovat proč ji on nebo jiný její původce utajil,

a to vše tak, aby neprozradil její obsah. Pokud správní orgán I. stupně použil slova „písemnost“, pak měl použít spíše označení „materiály a informace“, ovšem z ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost identifikovat jednotlivé části, či případné přílohy utajované informace, ať již typem písemnosti nebo typem nosiče, na kterém je informace zachycena.

8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce obsáhlé odvolání ze dne 2. 6. 2020, v němž namítal, že správní orgán I. stupně doplnil dokazování o utajovanou informaci poskytnutou NCOZ, vedenou pod č. j. D181/2019-OAM a on neměl možnost se s touto, jakož i s předchozími utajovanými informacemi, seznámit. Obecnost utajované informace k osobě žalobce nijak neřešil. Správní orgán I. stupně nevysvětlil, z jakého důvodu je vázán usnesením vlády č. 474. Podle názoru žalobce nemá vláda žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení, jakož i reprezentovat nezájem ČR na pobyt některých cizinců za účelem zaměstnání, či podnikání. Namítal, že se nemůže vyjádřit k tomu, zda utajované informace jsou utajovány v souladu se zákonem a uplatnit tak svoje procesní práva, která nelze omezit tím, že správní orgán I. stupně označí nějakou informaci za utajovanou, aniž po materiální stránce zákonné podmínky pro utajení splňuje. Správní orgán I. stupně se nemůže spokojit s tím, že informace je formálně označena za utajovanou, ale musí splňovat materiální podmínky, musí se jednat o informaci uvedenou v seznamu utajovaných informací a nikoli pouze formálně označenou stupněm utajení. Povinností správního orgánu I. stupně je uvést nejen stupeň utajení, ale i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalobce namítal, že pokud si správní orgán I. stupně v součinnosti s NCOZ stanovil obecné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

charakteristiky cizinců, jejichž pobyt není v zájmu ČR a tyto charakteristiky používá jako podklady pro rozhodnutí v individuálních řízeních, pak jsou tyto podklady fakticky obecným normativním správním aktem, k jehož vytvoření a používání při rozhodování nemá jako orgán výkonné moci žádnou pravomoc. To přísluší moci zákonodárné. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za diskriminující. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

9. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020, č. j. MV-105840-3/SO-2020, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-44300-31/ZM-2019 zrušil a věc vrátil tomuto orgánu k novému projednání. Žalovaný shledal odvolání žalobce důvodným, neboť správním orgánem I. stupně doplněná utajovaná informace č. j. D181/2019-OAM nenaplnuje požadavky kladené na její obsah zákonem a judikaturou. Nedostatek, týkající se obecnosti podkladů, na nichž je rozhodnutí ve věci postaveno, nebyl správním orgánem I. stupně odstraněn. Navíc správní orgán I. stupně opětovně vycházel z usnesení vlády č. 474 a nikoli z utajovaných informací. Žalovaný nezpochybnil skutečnost, že vláda v usnesení č. 474 vyjádřila zájem ČR na zavedení regulace ve vztahu k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu, ovšem z jeho obecného obsahu nelze dovozovat důvody pro nevyhovění žádosti v individuálním případě žalobce. Dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-44300-44/ZM-2019 (potřetí) zamítl žádost žalobce a rozhodl, že zaměstnanecká karta se žalobci nevydá, neboť jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že s ohledem na kasaci původních dvou rozhodnutí žalovaným z důvodu obecnosti podkladů, podnikl kroky k získání konkrétních informací, které posléze shrnul v jednu utajovanou informaci, kterou vede pod č. j. V 89/2020-OAM, jež s předchozími úzce souvisí. Původcem informace je NCOZ. V odůvodnění rozhodnutí podrobně opakuje konkrétní zjištění. Vyjádřil přesvědčení, že z obsahu informací vyplývá, že pobyt žalobce na území za účelem výkonu práce na pracovní pozici uvedené v žádosti o vydání zaměstnanecké karty není v zájmu ČR. Odkázal na čl. 1 ústavního zákona o bezpečnosti ČR, ve kterém jsou stanoveny prioritní zájmy ČR, a dále na webové stránky Ministerstva vnitra, kde jsou zveřejněny strategické zájmy ČR. Jedním ze zájmů ČR je snaha o omezení organizovaného zločinu, a to nejen organizovaného zločinu samotného, ale i jeho negativních následků, které dopadají nejen do sféry jednotlivce, ale i celé společnosti. Uvedl, že v mezidobí byly některé velmi obecné informace již zveřejněny, proto byly do správního spisu založeny i informace ze sdělovacích prostředků a výňatek z výroční zprávy BIS. Správní orgán I. stupně je názoru, že není v zájmu ČR umožnit na území pobyt cizinci, je-li tento pobyt jakkoliv spjat s organizovaným zločinem a v tom důsledku nese rizika pro samotného cizince a stejně tak pro společnost. V zájmu ČR není taková rizika podstupovat. V této souvislosti opětovně odkázal i na usnesení vlády ČR ze dne 18. 7. 2018 č. 474.
11. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 6. 10. 2020. Vytýkal mu, že sice podnikl kroky k získání konkrétních informací, avšak nezmiňoval nic, z čeho by bylo možno ověřit, že byl k těmto krokům oprávněn a že byly provedeny zákonným způsobem. Svůj postup měl zachytit ve spise, což neučinil. Z jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

úvah vyplývá, že k osobě žalobce i nadále nemá žádné konkrétní poznatky. Ze spisu není zřejmé, jak výňatek z výroční zprávy BIS a internetové články souvisí s jeho věcí, protože žádost podal dlouho poté, co bylo provozování systému Visapoint a telefonické linky ukončeno. Další námitky, týkající se nevěrohodnosti zprávy BIS, nesprávné práce správního orgánu

I. stupně při utajování informací a zacházení s utajovanými informacemi, jakož i kompetencí vlády k zasahování do rozhodování o pobytu cizinců, jsou obdobné těm, které již odvolatel uvedl ve svých předchozích podáních.

12. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-175269-3/SO-2020, kterým rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 2. 10. 2020, č. j. OAM-44300-44/ZM-2019 potvrdil, neboť shledal odvolání žalobce nedůvodným. K přezkoumatelnosti utajovaných informací odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, sp. zn. 7 As 31/2011 a na rozsudek téhož soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69. Uvedl, že nahlédl do všech v odůvodnění rozhodnutí specifikovaných utajovaných informací a dospěl k závěru, že s ohledem na požadavek judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce zhodnocení věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací a jejich relevanci ve vztahu k vedenému řízení, je žádoucí jejich doplnění ze strany NCOZ. Žalovaný tak obdržel další utajovanou informaci, vedenou pod č. j. V80/2020-SO, která je zpřesněním a doplněním všech vyhotovených utajovaných informací pořízených v průběhu správního řízení, o jejichž obsahu byl žalobce v obecné rovině informován, vedených v souladu s § 169m odst. 1 zákona o pobytu cizinců odděleně mimo správní spis. Usnesením vlády ČR č. 474 byl vyjádřen zájem ČR na zavedení určitého typu regulace k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu cizinců, a to právě s ohledem na skutečnosti, uvedené v utajované informaci č. j. V211-36/2017-OAM. Uvedený zájem byl vtělen do § 181b zák. o pobytu cizinců ve formě zmocňovacího ustanovení k vydání nařízení vlády, v němž je stanoven maximální počet žádostí, které lze podat na zastupitelském úřadu pro určitá pobytová oprávnění (nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu). Právě v nastavení kvót jsou zohledněna bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu vztahující se zejména k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území ČR. Žádost žalobce byla podána před zavedením systému kvót, ale vůle vlády omezit počet určitých pobytových oprávnění vyjádřená jejich prostřednictvím je i pro jeho případ relevantní. S ohledem na hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu, nebyl shledán pobyt žalobce v zájmu ČR. Bezpečnostní rizika jsou ve vztahu k žalobci vymezena v utajovaných informacích vedených pod č. j. V89/2020-OAM a č. j. V80/2020-SO, které blíže konkretizují předchozí utajované informace ve vztahu k jednotlivým konkrétním případům, obsahují údaje o způsobu činnosti organizované zločinecké skupiny, která je v rozporu se zájmy ČR a vztah žalobce k ní, opírají se o konkrétní zdroje a v souhrnu a vzájemné souvislosti s ostatními utajovanými informacemi naplňují požadavky, kladené na jejich obsah zákonem, judikaturou a rovněž povahou věci. Žalovaný shledal obsah utajovaných informací, v souvislosti s ostatními podklady (usnesení vlády ČR č. 474, výňatek z výroční zprávy BIS z roku 2018), za dostatečně přesvědčivý a věrohodný pro zamítnutí žádosti žalobce z důvodu, že jeho pobyt na území není v zájmu ČR. Poukázal i na princip

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

proporcionality mezi zájmem ČR na neumožnění pobytu cizince na straně jedné a zájmem na ochraně základních práv a svobod na straně druhé a dospěl k závěru, že v posuzovaném případě převažuje veřejný zájem na omezení organizovaného zločinu, včetně jeho následků, které dopadají na jednotlivce i na celou společnost. Připomněl, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, neboť takové právo mají jen občané ČR, přičemž je věcí suverénního státu, za jakých podmínek povolí cizinci pobyt na svém území. Podle žalovaného správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil, na základě jakých podkladů dospěl ke svým závěrům a na základě jakých zákonných ustanovení byly utajované informace uchovávány mimo předmětný spisový materiál. Z povahy věci a na základě citovaných zákonných ustanovení není možné, aby se žalobce s utajovanými informacemi seznámil, proto správní orgán I. stupně sdělil v obecné rovině obsah utajovaných informací, když možnost jejich konkretizace je omezená. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považoval žalovaný za plně přezkoumatelné s tím, že s ohledem na obsah aktuálních utajovaných informací, je dostatečně věrohodné

a individualizované ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce. Utajované informace správní orgán I. stupně identifikoval, uvedl stupeň utajení, přičemž jeho povinností není popsat, jak informaci získal a jakou má povahu, resp. charakter. Pokud jde o nově doplněné utajované informace, i ty shledal ve vztahu k žalobci dostatečně konkretizovány. S ohledem na obsah nových utajovaných informací se žalovaný nemohl blíže vyjádřit k námitkám žalobce ohledně zpráv z tisku a výňatku z výroční zprávy BIS. Systém Visapoint považoval ve vztahu k posuzovanému případu za irelevantní a skutečnost, že v době podání žádosti žalobce nebyl využíván, nemá podle jeho názoru žádný vliv na zjištění správního orgánu I. stupně o „spojení“ žalobce s organizovaným zločinem. Žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž je srozumitelně uvedeno, že na základě informací, které jsou také podkladem pro vydání jeho rozhodnutí, rozhodla vláda o zastavení přijímání žádostí o některá pobytová oprávnění na velvyslanectví s tím, že z usnesení vlády

č. 474 vyplývá nezájem ČR o pobyt žalobce na jejím území, který je odvozen od bezpečnostních rizik vztahujících se k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území ČR v souvislosti s organizovaným zločinem. Uvedl, že za stanovení odpovídajícího stupně utajení na utajované informaci je odpovědní původce utajované informace, nikoli správní orgán, který jí učinil podkladem svého správního rozhodnutí. Poukázal na to, že původcem dvou z utajovaných informací byl správní orgán I. stupně, který je s ohledem na jejich obsah vyhodnotil tak, že seznámení s nimi není možné, neboť by byl zmařen účel jejich utajení. Původce ostatních utajovaných informací (NCOZ) se také vyjádřil, tak, že seznámení s nimi by mohlo vést ke zmaření účelu jejich utajení. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobce, že se správní orgán I. stupně dopustil jakéhosi profilování či automatizovaného zamítání žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamské socialistické republiky, neboť každý případ je posuzován individuálně v souladu se základními zásadami správního řízení (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb.).

Žaloba

13. Žalobce v žalobě ze dne 1. 2. 2021 namítal, že v jeho případě bylo negativně rozhodnuto výlučně na základě utajovaných informací, o jejichž obsahu, právní povaze a způsobu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

pořízení mu nebyly poskytnuty ani základní údaje, které by mu umožnily využití práv, zejména práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny. Nemohl uplatnit svá procesní práva na vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, vyjádření stanoviska v řízení, vyjádření se k důkazům a navrhování důkazů. Dále namítal, že nikdy nebylo konkrétně objasněno, proč jeho pobyt, jako konkrétní osoby, není v zájmu ČR. Není mu známo, z jakých poznatků a důkazů správní orgány vycházely a co je jejich obsahem. Vytýkal žalovanému, že mu neumožnil k novému podkladu pro vydání rozhodnutí uplatnit jeho právo na vyjádření podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a s tím souvisejícího práva navrhopvat důkazy. Ačkoli se jedná o utajovanou informaci uchovávanou mimo spis, měl být před vydáním rozhodnutí upozorněn na její existenci, a to zvláště za situace, kdy se jedná o klíčový podklad pro rozhodnutí, kterým žalovaný sám, jako odvolací orgán, měl zhojit nedostatky podkladů doposud nashromážděných správním orgánem I. stupně. Uvedl, že pokud odvolací správní orgán neumožní seznámení a vyjádření k podkladu, který sám v odvolacím řízení zajistil, jedná se o vadu řízení, která je důvodem pro zrušení rozhodnutí soudem (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 286/2018-34 ze dne 10. 12. 2018). Dále uvedl, že ve spise se nenachází žádný záznam o tom, jak utajovanou informaci, na základě které rozhodoval, pořídil. Namítal, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nesmí vznikat nedůvodné rozdíly. Uvedl, že z obsahu utajovaných informací přitom vyplývá, že by se měly

vztahovat

i na občany Vietnamu, kteří již zaměstnaneckou kartu získali a žádají o její prodloužení. Pokud však správní orgány v těchto případech nepostupují shodně jako v jeho případě, tedy že žádosti o prodloužení také nezamítají, jedná se o porušení podle § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud obsah utajovaných informací není dostatečným podkladem pro zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty občana Vietnamu, nemůže být dostatečným podkladem ani pro zamítnutí jeho žádosti o její vydání. Žalobce dále namítal, že pořizování podkladů pro rozhodnutí a pořizování důkazů je úřední činnost, která je upravena zákonem (činnost podle § 50 odst. 2, věta první, odstavec 3, věty první správního řádu) a musí být písemně zachycena ve spise, bez ohledu na to, že takto pořízené podklady nebo důkazy obsahují utajované informace. Dle žalobce musí být přezkoumatelné, že důkazy byly prováděny postupem odpovídajícím § 51 a násl. správního řádu.

Pokud správní orgán

I. stupně a žalovaný zajišťovali podklady pro vydání rozhodnutí, prováděli úkony podle správního řádu, a proto museli být podle § 15 a § 17 správního řádu písemně zachyceny ve spisu. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného jsou nepřezkoumatelná, a proto v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud oba správní orgány uvádějí, že existuje spojení žalobce s organizovaným zločinem, není zřejmé, proč toto spojení nespecifikovali přesněji tak, aby měl možnost se k tomu vyjádřit a popřípadě navrhnout důkazy ve svůj prospěch. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by bližší specifikace údajného spojení žalobce s organizovaným zločinem mohla

jakkoli ohrozit utajované informace. Odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 As 108/2013-69 ze dne 30. 1. 2014. Vytýkal, že ke zprávě BIS a zprávám z tisku, které byly podklady pro vydání rozhodnutí, měl správní orgán I. stupně i žalovaný uvést úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Považuje za nepřezkoumatelné, proč podklady (výroční zpráva BIS za rok 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 9. strana)

a dva články Vojtěcha Blažka) zařadil správní orgán I. stupně do spisu a jaký mají význam pro žádost žalobce o zaměstnaneckou kartu. Rovněž namítal, že správní orgán I. stupně nevysvětlil, z jakého důvodu se při svém rozhodování považuje být vázán usnesením vlády

č. 474. Podle žalobce nemá vláda žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení o jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu. Namítal, že z celkové argumentace uvedené v rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný při rozhodování nezákonně retroaktivně aplikoval na jeho žádost o zaměstnaneckou kartu nařízení vlády č. 220/2019 Sb.,

o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání. V návaznosti na námitku porušení práva na spravedlivý proces poukázal žalobce na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2020, Muhammad

a Muhammad proti Rumunsku, stížnost č. 80982, ve kterém se Evropský soud pro lidská práva vyjádřil k otázce práva přístupu k utajovaným informacím a práva sdělení důvodů pro vyhoštění cizince, které mají původ v utajovaných informacích. Rozsudek se sice týkal výkladu čl. 1 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod (dále jen „Protokol“), který zakotvuje procesní práva cizince, jehož se týká rozhodnutí o vyhoštění, nicméně závěry v něm obsažené lze v plném rozsahu aplikovat v každé věci, kde správní orgány rozhodují na základě utajovaných informací. Podle jeho názoru je obsah čl. 1 Protokolu obsahově v podstatě shodný s čl. 8 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu

a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011, o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci (dále jen „Směrnice“), která se vztahuje na jeho žádost o zaměstnaneckou kartu a jejíhož účinku se proto může dovolávat. Žalobce uzavřel, že mu nebyly sděleny žádné relevantní skutkové okolnosti, které by odůvodňovaly závěr, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Jeho procesní práva byla zásadním způsobem porušena, zejména právo být seznámen se skutečnými důvody (okolnostmi) a právo přístupu k utajovaným informacím v míře, která by mu umožnila reagovat a obhajovat svá práva a zájmy. Odkázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, podle níž účinnost soudního přezkumu, zaručeného článkem 47 Listiny předpokládá, že dotčená osoba bude mít možnost seznámit se s důvody přijatého rozhodnutí, které se jí týká, v opačném případě by bylo porušeno základní právo na účinnou soudní ochranu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě nejprve obsáhle zopakoval námitky žalobce, s nimiž nesouhlasil. K nakládání s utajovanými informacemi odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, č. j. 14 A 73/2019-36, podle kterého je primárně úkolem správního orgánu, aby na základě poskytnutých utajovaných podkladů sám posoudil, zda z nich lze dovodit splnění podmínek pro udělení pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, přičemž je ve zvýšené míře než při „běžném“ soudním řízení, v němž účastník má k dispozici stejné informace jako soud, garantem práva na spravedlivý proces, což vyžaduje i jeho zvýšenou aktivitu vůči postupu veřejné správy. Za splnění

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 10. strana)

těchto podmínek může být přístup k informacím v nezbytných případech odepřen. Soudní kontrola může zajistit vyloučení libovůle při zachování utajení té nezbytné části informací relevantních pro řízení, jejichž poskytnutí účastníkům řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem na jejich utajení. Procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně zneprístupněny, jsou vyvážena prostřednictvím specifické role správního soudu v rámci přezkumu správního rozhodnutí, jehož podkladem byla utajovaná informace. Z uvedeného vyplývá, že sama skutečnost, že žalobce neměl přístup k obsahu utajovaných informací, není v rozporu s právem na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny. Garantem ochrany práv účastníka řízení je nezávislý soud. Odkázal na ustanovení § 169m odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že v odůvodnění rozhodnutí má být utajovaná informace identifikována a uveden stupeň jejího utajení, povinností správního orgánu není popsat, jakým způsobem byla získána, ani jakou má povahu, resp. charakter. Uvedl, že zástupce žalobce požádal o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, jejímž předmětem byla informace pod č. j. V80/2020-SO, ovšem žalovaným bylo rozhodnuto, že zástupce žalobce není oprávněn se s utajovanou informací seznámit, neboť není osobou oprávněnou k přístupu k utajované informaci stupně utajení „Vyhrazené“. Uvedená informace byla uchovávána odděleně mimo spis, takže žalovaný nebyl oprávněn umožnit žalobci uplatnění jeho práva vyjádřit se k této informaci. Pokud jde o námitky žalobce, týkající se rozhodování o žádostech občanů Vietnamské socialistické republiky, žalovaný uvedl, že nelze tato tvrzení ověřit, neboť žalobce neuvedl konkrétní případy. Připomněl opětovně ustanovení § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že k utajovaným informacím nemohl uvádět žádné doprovodné informace, neboť by tím byl ohrožen účel jejich utajení. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 16 A 1/2020-44, podle něhož nebyl žalovaný povinen (ani oprávněn) specifikovat z čeho konkrétně dovodil na straně žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek, plně postačilo, že poukázal na existenci utajované informace a vysvětlil, proč nemohl žalobci sdělit žádné konkrétnější skutečnosti. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28, podle něhož skutečnost, že stěžovateli ve správním a soudním řízení zůstaly utajeny podstatné skutečnosti pro vydání negativního rozhodnutí, není postačujícím důvodem ke zrušení rozsudku městského soudu. Žalovaný nepovažuje své rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu k případu žalobce. Vzhledem k tomu, že jsou v daném případě podkladem pro vydání rozhodnutí, mimo jiné, utajované informace, jsou možnosti konkretizace těchto podkladů omezené. K přezkoumatelnosti utajovaných informací

pak odkázal i na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101. Ke zprávám z tisku a výroční zprávě BIS, žalovaný opětovně uvedl, že

s ohledem na obsah nových utajovaných informací se k těmto podkladům nemůže blíže vyjádřit, aniž by naznačil nebo dokonce prozradil jejich obsah. K námitkám žalobce, které se týkají usnesení vlády ze dne 18. 7. 2018, č. 474 uvedl, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se správní orgán I. stupně považoval být tímto usnesením vázán. Žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty byla zamítnuta na základě negativních poznatků, vyplývajících z utajovaných informací, které jsou vedeny mimo spis, nikoli z důvodu údajné retroaktivní aplikace nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Za

stanovení stupně utajení na utajované informaci je odpovědný původce utajované informace, nikoli správní orgán, který ji učinil podkladem správního rozhodnutí. Správní orgán I. stupně tak nebyl oprávněn zabývat se tím, zda byla informace utajena v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací. K námitkám o porušení práva na spravedlivý proces s odkazem na možnou analogii mezi čl. 1 Protokolu a čl. 8 Směrnice, žalovaný uvedl, že takový vztah nelze dovodit, neboť každá z těchto právních norem upravuje jiný okruh společenských vztahů a nelze je libovolně kombinovat. Závěrem žalovaný uvedl, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, když takové právo mají jen občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny. Odkázal i na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 260/04 a uvedl, že Ministerstvo vnitra je, jakožto ústřední orgán státní správy pro povolování pobytu cizinců, plně kompetentním správním orgánem k posouzení a vyhodnocení utajované informace a rozhodnutí o tom, zda pobyt cizince je či není v zájmu ČR. Navrhl zamítnutí žaloby.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

15. V návaznosti na vyjádření žalovaného k žalobě podal žalobce repliku, ve které požádal, aby před rozhodnutím o žalobě bylo jeho zástupci umožněno nahlédnout do spisu, včetně písemností nebo záznamů, které byly v řízení před správním orgánem uchovávané odděleně mimo spis, za účelem ověření, zda podklady a utajované informace, splňují materiální podmínky utajení, zda jsou utajovány v souladu se zákonem, zda jejich obsah je relevantní pro rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu žalobce, zda jejich obsah je dostatečně konkrétní a ve vztahu k žalobci individualizovaný, zda byly získány a pořízeny v souladu se zákonem, zda jsou dostatečně podložené a vychází z věrohodných zdrojů a důkazů a zda jejich obsah odůvodňuje jako nejpravděpodobnější závěr, že pobyt žalobce na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR. Bez znalosti uvedených informací nemohl žalobce uplatňovat svoje procesní práva a nezbývalo mu, než „střílet naslepo“. Pokud mu bude i v řízení před soudem obsah utajovaných informací zcela utajen, bude mu upřeno právo zaručené Listinou. Nebude-li žalobce moci vést polemiku s rozhodnutími správních orgánů a nebude se moci účinně hájit, v takové situaci nemůže být ani soud garantem jeho práv. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 246/2015–25, z něhož se podává, že žalobce měl v uvedeném řízení možnost se seznámit s utajovanými informacemi a vyjádřit se k nim. Soud by měl v zájmu zachování ústavních práv žalobce v pochybnostech, zda utajovanou informaci nebo její část jeho právnímu zástupci zpřístupní či nikoliv, rozhodovat ve prospěch jejího zpřístupnění. Namítal dále, že ve správním spisu není zaznamenáno, jakým způsobem správní orgán I. stupně vyžádal informace od NCOZ. Ústavně zaručené právo na pobyt cizinců neexistuje, avšak ti mají nárok na něj na úrovni obyčejného práva, jestliže splňují všechny negativní a pozitivní podmínky stanovené českou vnitrostátní úpravou a příslušnými směrnici EU. Poukázal na § 169p odst. 2 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že povinností správního orgánu je v případě žádosti podané na zastupitelském úřadu informovat účastníka řízení o existenci podkladů a jejich podstatném obsahu, přičemž ustanovení neobsahuje žádné výjimky. Žalobce ovšem nepožadoval seznámení s obsahem utajovaných informací, nýbrž seznámení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

s doprovodnými informacemi, které by umožnily posoudit jejich zákonnost a procesní použitelnost. Zopakoval, že zjevně neexistují žádné poznatky o tom, že by vyvíjel činnost v rozporu se zájmy ČR a jeho pobyt byl proto se zájmy ČR neslučitelný, k čemuž se žalovaný nevyjádřil, z čehož žalobce dovodil, že utajované informace neobsahují žádné konkrétní poznatky k jeho osobě.

Jednání soudu

16. Právní zástupce žalobce odkázal na žalobu a doplnil, že z rozhodnutí jiných krajských soudů zjistil, čeho se týkají utajené skutečnosti s tím, že se jednalo o zločineckou organizovanou skupinu z let 2013 – 2018. Uvedl, že Krajský soud v Plzni a Krajský soud v Praze obdobným žalobám vyhověl, protože neshledaly žádnou časovou souvislost s činností této organizované skupiny a podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Poukázal na to, že žalobce nikdy nebyl registrován ve VISAPointu ani v jiné skupině. Žádost o vydání zaměstnanecké karty podal v roce 2017 jako žádost o upuštění osobního podání bez registrace, přičemž této žádosti nebylo vyhověno. Následně podal žalobu na Ministerstvo zahraničních věcí a toto řízení skončilo smírem s tím, že ministerstvo mu poskytlo lhůtu k podání žádosti, kterou žalobce podal v roce 2019 a tato žádost je předmětem tohoto řízení. Někdy od února 2021 Ministerstvo vnitra povolovalo vydávání zaměstnaneckých karet, ale Ministerstvem zdravotnictví začaly být vydávány až v říjnu 2021. Žalobce zjistil, že se jednalo o tytéž osoby z Vietnamu a tytéž utajované informace, přesto byly těmto osobám zaměstnanecké karty vydávány.
17. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a dodala, že s ohledem na utajované informace není v zájmu ČR vydání zaměstnanecké karty žalobci.
18. Při jednání soudu byl proveden referát ze správního spisu Ministerstva vnitra sp. zn. MV-175269/SO-2020 a sp. zn. OAM-44300/ZM-2019. Referát z odděleně vedeného spisu sp. zn. D1/2021-U obsahujícího předmětné utajované informace č. j. V 211-36/2017-OAM, č. j. V 211-21/2017-OAM, č. j. D 153/2019-OAM, č. j. D 154/2019-OAM, č. j. D 181/2019-OAM, č. j. 89/2020-OAM a č. j. V 80/2020-SO při jednání soudu proveden nebyl, neboť ani jeden z přítomných zástupců účastníků se neprokázal příslušnou bezpečnostní проверkou pro stupeň utajení „Důvěrné“ a „Vyhrazené“. Členové rozhodujícího senátu 11 Co se s předmětnými utajovanými informacemi seznámili dne 20. 7. 2021.

Posouzení věci soudem

19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatní v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních tvrzení musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., jež však v dané věci soud nezjistil, a dále, jak je níže rozvedeno, se vázanost žalobními námitkami neuplatnila ve vztahu k utajovaným informacím.

20. Pro rozhodování žalovaného byly zcela zásadní podklady, které obsahovaly utajované informace, velká část žalobní argumentace směřuje právě proti způsobu, jimiž s nimi žalovaný nakládal a dále se týká posuzování utajovaných informací.
21. Soud se v první řadě zabýval žalobní námitkou, že žalobce nebyl seznámen s utajovanou informací vedenou pod č. j. V80/2020-SO, kterou žalovaný získal až v průběhu odvolacího řízení, což má podle žalobce představovat podstatnou procesní vadu.
22. Podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
23. Žalobce uvedl, že nebyl seznámen s utajovanou informací vedenou pod č. j. V 80/2020 - SO, což je vadou řízení, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Správní orgány mají zásadní povinnost danou ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ovšem s výjimkami, povolenými zákonem, judikaturou a povahou věci. Judikatura dovodila, že tato povinnost není naplněna pouze tím, že správní orgán nebrání účastníkům řízení se s podklady rozhodnutí seznámit, ale je povinen aktivně poučit a vyzvat k uplatnění tohoto práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, dostupný na www.nssoud.cz). V obecné rovině tak nemůže nastat situace, kdy účastník řízení nebude mít možnost se se závazným stanoviskem seznámit a vyjádřit se k němu. Nelze však přehlédnout poslední větu § 36 odst. 3 s. ř., podle níž, nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, uchovávány odděleně mimo spis.
24. Zásadní okolnost pro vyřešení otázky, zda měl žalovaný povinnost seznámit žalobce s nově získanou utajovanou informací, soud proto spatřuje v zodpovězení předběžné otázky, zda na vydání zaměstnanecké karty je právní nárok či nikoliv, zda rozhodování o jejím vydání je rozhodováním o právním nároku účastníka. Zaměstnanecká karta, jako druh povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání na území, byla do zákona o pobytu cizinců uvedena zákonem č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Šlo o promítnutí Směrnice č. 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 14. strana)

pobývajících

v některém členském státě, jež se nedotýká pravomoci členských států, pokud jde o přijímání státních příslušníků třetích zemí na jejich trhy práce. Tato směrnice cizinci právo na přijetí za účelem zaměstnání nezaručuje a podle názoru soudu, mu nezakládá ani nárok na přijetí.

V odstavci 6 této směrnice je výslovně uvedeno, že jejími ustanoveními by neměla být dotčena pravomoc členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí, přicházejících za účelem výkonu zaměstnání. Na rozdíl od zelené karty, kde zákon o pobytu cizinců uvedenou skutečnost (nenárokovost) v § 42g odst. 10 větě první, výslovně uváděl, u zaměstnanecké karty takové vyjádření chybí [zákon o pobytu cizinců nadále přitom u některých institutů jejich nenárokovost stanoví (udělování dlouhodobých víz § 51 odst. 2)]. Absenci takového údaje, v případě zaměstnanecké karty, lze ovšem považovat pouze za určitý legislativní nedostatek, ne však za výkladové vodítko pro vyřešení otázky nárokovosti či nenárokovosti vydání zaměstnanecké karty, avšak na to, že jde o nenárokový pobytový titul, lze usuzovat z judikatury (srov. např. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, sp. zn. 9 Azs 74/2019, dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o vydání zaměstnanecké karty není řízením o právním nároku účastníka, ministerstvo je oprávněno ji žadateli nevydat (srov. § 46 a § 56 zákona o pobytu cizinců).

25. Podle závěru soudu žalovaný nepochybil a nezatížil řízení vadou, když poté, co získal utajovanou informaci, vedenou pod č. j. V80/2020-SO, žalobci toto neoznámil, neboť postupoval v souladu s § 36 odst. 3 větou poslední s. ř., pokud jde o možnost vyjádření se

k podkladům rozhodnutí a podle § 17 odst. 3 s. ř., pokud jde o nahlížení do nich. I kdyby žalovaný dal existenci nové utajované informace žalobci na vědomí, mohl by uplatnit své námitky k věrohodnosti informace a zákonnosti postupu jejího získání tak, jak to učinil v případě všech ostatních utajovaných informací. Rozhodně by mu však nemohly být sděleny zdroje utajované informace, ani skutečnost, zda je vedeno případně nějaké trestní řízení týkající se podkladových materiálů NCOZ, neboť tím by došlo k jejich odtajnění.

26. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, sp. zn. 6 As 286/2018 není přílehlavý, neboť řeší žalobu na zcela odlišném hmotněprávním základu (problematika veřejně přístupné účelové komunikace) a jeho závěry jsou pro daný případ použitelné jen potud, že je v něm zdůrazněno, že změna rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolacím orgánem je přípustným a preferovaným způsobem, jak řešit neúplnosti odvoláním napadeného rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení, a to zejména s ohledem na zásadu procesní ekonomie. Žalovaný správně v souladu se zásadou procesní ekonomie, po dvojí kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nepřistoupil již ke třetímu zrušení rozhodnutí a sám, v souladu se správním řádem, doplnil podklady rozhodnutí a ve věci rozhodl.
27. Podle § 169m odst. 1, 2, 3 zákona o pobytu cizinců, písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí. Jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 15. strana)

28. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací, pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakékoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139). Podle § 2 písm. f) citovaného zákona, původcem utajované informace je orgán státu, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, u níž utajovaná informace vznikla, nebo Úřad průmyslového vlastnictví podle § 70 odst. 4.
29. Je výhradně na původci informace, aby o jejím utajení rozhodl a v souladu se zákonem o ochraně utajovaných informací vyznačil stupeň jejího utajení, popřípadě stupeň utajení změnil či zrušil. Soudu nepřísluší hodnocení samotné povahy utajovaných informací, resp. řešení otázky, zda je dán důvod pro jejich utajení i v rámci bezpečnostního řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že utajení informace představuje její objektivní vlastnost, o které rozhoduje výhradně její původce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, sp. zn. 3 As 188/2014-38). Správní orgán I. stupně ani žalovaný nebyly původci utajovaných informací, nepřísluší jim hodnotit povahu utajovaných informací a nejsou povoláni ani ke zkoumání toho, zda uvedené informace naplňují materiální znak utajovaných informací, tedy zda jejich vyjádření či zneužití může způsobit újmu zájmu ČR anebo může být tomuto zájmu nevýhodné. Uvedené však nepřísluší ani soudu, tím spíše pak ne žalobci. Nebylo proto povinností žalovaného, aby uváděl ke zdroji utajovaných informací anebo k jejich podobě jakékoliv doprovodné informace. Nepřípadná je i námitka žalobce, že není přezkoumatelné, zda utajované informace naplňují znaky utajovaných informací, neboť uvedený přezkum žalovanému nepříslušel.
30. Soud nicméně opakuje, že ve vztahu k utajovaným informacím, které nebyly v rámci správního řízení žalobci zpřístupněny, vázanost přezkumu žaloby pouze žalobními body neplatí a soud proto neomezil svůj přezkum žalobními námitkami. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 As 5/2008-63, v této specifické situaci (práci s utajovanými informacemi) soud doplňuje aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101). Platí, že určité skutečnosti, byť by byly podstatné pro rozhodnutí, mohou a musí zůstat utajeny. Ústavní soud však ve svých nálezech ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02 a ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, jednoznačně uvedl, že toto nezbytné utajení nemůže vést k popření práva na spravedlivý proces [srov. část II. c) bod 27 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 4 As 108/2013, dostupného na www.nsoud.cz]. Je tedy vždy třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma legitimními, avšak navzájem protichůdnými zájmy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2016, č. j. 1 Azs 213/2015-54, dostupný na www.nsoud.cz), a to na jedné straně zájmem na zajištění spravedlivého procesu a na druhé straně zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu.
31. Procesní omezení účastníka řízení, jemuž jsou utajované informace legitimně znepřístupněny, jsou vyvážena shora popsanou specifickou činností soudu při práci s utajovanými informacemi. Právě s ohledem na to, že je to až soudní přezkum, který představuje vyvážení omezení procesních práv účastníka řízení, je nezbytné, aby se soud s utajovanou informací přímo seznámil, a je povinen ověřit utajované informace z

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 16. strana)

hlediska jejich věrohodnosti, přesvědčivosti a relevance ve vztahu k závěrům, které z nich správní orgán vyvodil. Úkolem správního soudu však není přezkoumávat pravdivost takových informací (viz. usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015-40). Z výše uvedeného se podává, že otázka věrohodnosti a přesvědčivosti utajovaných informací je

v rámci soudního přezkumu klíčová právě proto, že sám účastník řízení nemůže jejich obsahu jakkoliv oponovat, například namítat, že uváděné skutečnosti se nestaly nebo probíhaly jinak. Soud přezkoumává vedle zákonnosti rozhodnutí správních orgánů rovněž věcnou správnost skutkových zjištění a právních závěrů, tedy v daném případě naplnění skutkové podstaty existence důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

32. Soud připomíná, že žalobce chtěl využít svého práva nahlédnout do spisu, resp. i do té části spisu, jejíž součástí jsou utajované informace. Předseda senátu rozhodl podle § 45 odst. 3 s. ř. s. o vyloučení z nahlížení části spisu vedenou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. D 1/2021-U, obsahující předmětné utajované informace, a to usnesením ze dne 31. 8. 2021, č. j. 111 A 2/2021-37.

33. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).

Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

34. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že z napadených rozhodnutí není zřejmé, na základě jaké skutečnosti byla jeho žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítnuta. Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce, jak bylo již výše uvedeno, byly utajované informace, takže byla vyloučena bližší specifikace konkrétních skutkových okolností, které správní orgán I. stupně i žalovaného vedly k zamítnutí žádosti. Žalovaný se, přes zákonnou limitaci zacházení s utajovanými skutečnostmi, řádně vypořádal s argumentací žalobce a reagoval na všechny jeho námitky. V odůvodnění svého rozhodnutí se žalovaný především zabýval prací s utajovanými informacemi a dospěl ke shodným závěrům jako soud a správně se vypořádal s tvrzením žalobce, že jeho rozhodnutím došlo k porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k rozhodování o zaměstnaneckých kartách občanů Vietnamu. Nelze ztotožňovat řízení o udělení zaměstnanecké karty, tedy řízení zahájená žadateli, kteří ještě kartu neobdrželi, s řízeními, jež zahájili žadatelé, žádající pouze prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Zcela jiné jsou v každém z uvedených případů meze správního uvážení. Jeden z typů řízení nezakládá legitimní očekávání pro řízení druhé. Žalovaný i správní orgán I. stupně správně vycházely z premisy, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07). Podle názoru soudu, správní orgán I. stupně v rámci zákona o ochraně utajovaných informací naznačil, jaké oblasti se týkají utajované informace tím, že do spisu začlenil intranetové články Vojtěcha Blažka a část zprávy BIS (již obecně známé, neboť byly zveřejněny), a to zcela v souladu s § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který jakékoliv bližší zpřístupnění důvodů vydání rozhodnutí zapovídá. Z nich při vydání rozhodnutí bezprostředně nevycházel, do spisu je sice založil, nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

stěžejní pro něho byly samotné utajované informace. Shodné závěry platí i o usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018, kterým se žalovaný, ani správní orgán I. stupně neřídily a ani z něho nevycházely. Soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný rozhodoval o žádosti žalobce se znalostí rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2019, sp. zn. 1 Azs 56/2019 a chybě zde vytčené (vyloučení práva cizinců na spravedlivý proces postupem správního orgánu na základě interního aktu vlády) se zřetelně vyvaroval, když nezpochybnil právo žalobce podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, naopak, o této žádosti věcně rozhodoval.

35. Žalobce na podporu svého práva na spravedlivý proces poukázal na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 10. 2012, č. 80982/12, ve věci Muhammad a Muhammad vs. Rumunsko (dostupný např. ve Zpravodaji KVZ č. 1/duben/ročník 9, 2021). K tomu soud uvádí, že daný rozsudek předně řešil jinou problematiku, totiž vyhoštění (navíc konkrétní věc byla zatížena nejen problémem nakládání s utajovanými informacemi v poměru k procesním právům, správní orgány se zde měly dopustit celé řady jiných procesních pochybení), a již z předmětu věci je zřejmé, že se netýkal přímo vnitrostátní úpravy ČR. Evropský soud pro lidská práva zdůraznil, prakticky ve shodě se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu, že z požadavku zákonnosti vyplývá, že rozhodnutí o vyhoštění (na základě utajovaných informací) musí podléhat určité formě kontradiktorního řízení před nezávislým orgánem nebo soudem, který přezkoumá, zda jsou založena na rozumném skutkovém základě, nejsou nezákonná, svévolná či v rozporu se zdravým rozumem. Soud k tomu poznamenává, s odkazem na skutečnosti jím výše uvedené, že v rámci správního řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty, byť jsou podkladem pro rozhodování utajované informace, jsou procesní práva cizince uspokojivě zajištěna, neboť určitou atypičnost řízení, kterou s sebou přináší práce s informacemi, které musí být utajeny a cizinec se je nesmí dozvědět, vyvažuje posouzení těchto informací soudem. Omezení procesních práv cizince v relaci k utajovaným skutečnostem (absence seznámení s nimi a s tím související nemožnost podrobně reagovat na jejich obsah) je kompenzována soudním zhodnocením těchto informací.
36. Závěrem soud považuje za nezbytné uvést, že žalovaný, s ohledem na námitky žalobce, odůvodnil své rozhodnutí úplně, vypořádal se se všemi jeho námitkami, své závěry právně kvalifikoval a v odůvodnění svého rozhodnutí přesvědčivě uvedl, pro které žádost žalobce zamítl. Soud opakuje, že rozhodnutí žalovaného se opírá o utajované informace č. j. V 211-36/2017-OAM, č. j. V 211-21/2017-OAM, č. j. D 153/2019-OAM, č. j. D 154/2019-OAM, č. j. D 181/2019-OAM, č. j. 89/2020-OAM a č. j. V 80/2020-SO, přičemž nemožnost jejich uvedení je dána jejich povahou.
37. Soud se s utajovanými informacemi přímo seznámil a shledal, že se jedná o informace věrohodné a přesvědčivé, ve svém souhrnu naprosto konkrétní, obsahující dostatek údajů k tomu, aby správní orgán I. stupně, žalovaný a následně soud mohly zhodnotit to, zda má být žalobci vydána zaměstnanecká karta. Správní orgán I. stupně i žalovaný z těchto utajovaných informací správně vyvodily, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR a podmínky pro vydání zaměstnanecké karty proto nejsou splněny. Soud z vyložených důvodů dospěl k závěru, že předmětné utajované informace představují dostatečný podklad pro rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť jsou zde zcela konkrétní údaje odůvodňující závěr, že pobyt žalobce na území ČR není v jejím zájmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. R.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 18. strana)

38. Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že námitky žalobce nejsou důvodné a utajované informace jsou způsobilým podkladem pro žalobou napadené rozhodnutí. Proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, zcela úspěšným byl tedy, poměřováno výsledky řízení, žalovaný, který se však náhrady nákladů řízení vzdal. Proto rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se den, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovat, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. listopadu 2021

JUDr. Zdeňka Jungvirtová v. r.
předsedkyně senátu